

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Taler
ved
Jørgenfeld de Simonsens
Bisættelse.

Palet

ved

Stiftamtmand og Kammerherre,

Ridder og Dannebrogsmænd,

Hans Vilh. Cederfeld de Simonsens

Bisættelse i St. Knuds Kirke i Odense

den 13 Mai 1836.

Trykt hos S. Hempel i Odense.

Tale

af

Stiftsprovst S. K. Ortved,

Sognepræst til St. Knuds Kirke i Odense.

(1*)

Sal. Ordspr. X. 7.

„Den Retfærdiges Ihukommelse bliver i Betsignelse.“

Det er en alvorlig, en veemodsfuld Time christne Medborgere! som her forsamler en Sørgestare, saa talrig, saa blandet af forskjellige Stænder, som denne Helligdom, ærværdig ved Ælde og Aldtidsminder, ikkun sjelden saae inden sine Mure. — Jeg siger: det er en alvorlig, en veemodsfuld Time, som her forsamler os; thi den minder os jo saa stærkt og saa levende om det Tab, vi nys have lidt, om Tabet af en sand Hædersmand — en Mand, der ikke blot var hædret, men tillige hæderværdig, der ikke blot indtog en høi, en udmærket Plads i Samfundet, men der indtog den med Ære, — en Mand, der, høiagtet i Livet, savnes ved sin Død, længe vil savnes i den vide Kreds, over hvilken hans Virksomhed strakte sig, — en Mand, hvis Minde længe vil bevares og høit holdes i Ære i Tusinders taknemlige Erindring. Hvor riig Anledning finde vi da ikke ved denne Keilighed, til at mindes, til at sande den vise Salomos Ord: „den Retfærdiges Ihukommelse bliver i Betsignelse!“

Det er den samme Biismand, som paa et andet Sted

i sine hellige Skrifter udtalte den Sandhed, at al jordist Herlighed, al jordist Glæde og Lykke er forfængelig — en Sandhed, hvorom en Stund som den nærværende visfelig ogsaa levende maa minde os. Men idet han udtalte de Ord: den Retfærdiges Ihukommelse bliver i Betsignelse, da erkjendte han jo derved tillige, at der er Noget, der er bedre og varigere end denne jordiste Herlighed, end al jordist Glæde og Lykke, at der er Noget, som ikke svinder med denne jordiste Tilværelse, men som strækker sig ud over Død og Grav, ind i Ewighedens Egne; og det er til denne Sandhed, at vi i en Stund, som den nærværende ville støtte os, det er ved Dørbetværgningen om den, at vi ville forsøge, at trøste og oplive os.

O! selv de Mennesker, hvis Bei faldt ubemærket her neden, hvis Liv henrandt i Ringhed og Dunkelhed, selv de ihukommes jo af deres Nærmeste, ogsaa naar Dødens Haand har berørt dem og de ere gjemte i Gravens stille Bolig; og hvis deres Liv har været helliget til Migtens og det Godes Udøvelse, da ihukommes de efter deres Død med Agtelse og Kjærlighed af dem, der kjendte dem. — Hvor meget mere endnu er dette Tilfældet med de Mennesker, som i Livet stode høit iblandt deres Brødre, hvis Stilling var forbunden med Magt og Myndighed, hvis Virkefæds var udstrakt, hvis Indflydelse var stor! Naar deres Virken har været hvad den burde være, naar deres Liv har været helliget til en trolig, en samvittighedsfuld Udøvelse af deres vigtige Kald, hvor meget stærkere og længere mindes da ikke deres Navne med Betsignelse af den taknemlige Efterlæggt! og derfor føle vi i

denne Stund saa levende det Betydningsfulde i hine Viismandens Ord: den Retfærdiges Ihukommelse bliver i Betsignelse; derfor mene vi, med saa stor Føie at kunne anvende dem paa vor Afdøde.

Allerede tidlig, allerede i den Alder, der saa at siges danner Grændselinien imellem Ungdommens og Manddommens Aar, satte Forsynet ham i en Stilling, der var ophøiet, kaldte hans Konge ham til en Post, der var forbunden med Magt og Myndighed, til en Birketreds, der var udstrakt og indflydelsesrig. Dog han blendedes ikke af Høihedens ubvortes Glans, sin Hæder byggede han paa en langt sandere og sikrere, en langt fastere og varigere Grundvold — paa de ham anbettede Embeders værdige Forelse. Redelighed og Upartisthed vare fremstikkende Træk i hans Character — Dyder, der selv i Privatlivets Dunkelhed pryde Mennesket, men som blive et endnu nødvendigere og skønnere Smykke for den Mand, som indtager en udmærket Plads i Samfundet, i hvis Haand Manges Bæ og Vel er lagt og paa hvem derfor ogsaa Manges Dine vogte. Levende Følelse for Sandhed og Ret styrede hans Handlemaade paa de Poster, han beklædte, bragte ham til at haandhæve Retfærdigheden uden Persons Anseelse, uden at lade sig bøie af Gunst og Vensteb, uden at lade sig henrive af de Lidenskaber, der desværre saa ofte ikke blive uden sørgelig og uværdig Indflydelse paa Menneskenes Handlinger og der ere dobbelt farlige og fordærvelige hos Magthaveren. Stille og fordringsfri, fiern fra al Bram, al Forstrængelighed og Glimresyge henrandt hans Wandel, den var

helliget til en stille, men rebelig, samvittighedsfuld og nidkjer Udøvelse af hans Kald, til en standhaftig, en utrættelig Bestrøbelse, for at fremme hans Medborgeres sande Vel. De Timer, der levnedes ham fra hans mange Kaldsforretninger, dem helligede han en elsket Familie, der fortjente og paaskjønnede hans Omhu, gjengjeldte den med Omhed. Ofte indfandt han sig i Herrens Huus, ofte vølede han i Andagtens Forsamlinger, denne Helligdom saae ham ofte inden sine Mure. Her ydmygede han sig i Stilhed for den Gud, fra hvem al Magt og Myndighed er, her opløstede han i Ben og Paakaldelse sin Sjæl til sin Gud og Skaber, her samlede han Styrke, til at opfylde sit besværlige Kald. Vilde vi nu korteligen skildre den hedengangne Hædersmand, da kunne vi sammensfatte vor Skilbring i de faa og simple, men betydningsfulde, indholdsrige Ord: han var sine Medborgeres sande Ven — sin Konges troe Mand — sin Families ømme Fader — sin Guds oprigtige Tilbeder.

Held Den, der kan tage et saadant Eftermæle med sig, et saadant fortjent og almindeligt Eftermæle! thi jeg er forvisset om, at der er ikke Een i denne hele talrige Forsamling, som ikke i sit Hjerte sander hiin Skilbring, istemmer hiint Vidnesbyrd. Held Den, paa hvis Kiste de Esterlevende lægge en saadan Hæderskrands, en saadan Krands af varige Kjærminder og Evighedsblomster! paa ham passe visselig den hellige Viismands Ord: den Retfærdiges Ihukommelse bliver i Belsignelse.

Og vor Hedengangnes Ihukommelse bliver i Belsig-

nelse ikke blot iblandt hans Nærmeste, ikke blot iblandt dem, der ved Naturen og Blodets Baand vare saa nær forbundne med ham, ikke blot iblandt dem, der for Dieblicket stode i Embeds- og Venstabs-Forhold til ham, ikke blot iblandt den Provindses Indvaanere, over hvilken hans Virksomhed senest strakte sig, men ligesom den Sorg, der i denne Stund fylder vore Sjæle, udtaler sig fra vore Læber, ligesom den sikkert finder Gjenglang paa Hollands jævne frugtbare Sletter og, naar Sørgedustfabet naaer derhen, imellem Norges høie, barste Fjelde, saaledes ere vi forvissede om, at de Egenstaber, de Dyder, som gjorde ham kjer og ærværdig for os, at de ogsaa i hine Egne, hvilke han helligede sin faureste Ungdoms og Mandoms-Kraft, have erhvervet og befæstet ham et varigt Minde, at ogsaa der den Retfærdiges Ihukommelse bliver i Betsignelse.

Dit Minde hensovede Ædling! lever da iblandt taknemmelige Medborgere, hvis sande Ven Du var, hvis sande Vel Du, med Tilsiðesrettelse af egen Bequemmelighed, ufortrøden stræbte at fremme og befæste, hvis Retigheder vare Dig hellige, uden at Du spurgte om Stand og Rang og udvortes Forhold, lige tilgjængelig for Enhver, hvad enten han var høi eller lav, riig eller fattig, lige redebøn, til at gavne og glæde Enhver, hvor det stod i Din Magt. Dog jo nærmere Du var kjendt, des mere vandt Du ogsaa i Omdømme. Med fortrinlig Hviagtelse og Kierlighed mindes Du derfor af dem, med hvilke Du stod i nærmere Embedsforhold, dem, der daglig vare Vidner til Din utrættelige Arbejdsomhed og

Virksomhed, Din strænge Orden og Nøiagtighed, Din rige Erfarenhed og Indsigt, Din redelige Upartiskhed; Din uroffelige Bedholdenhed ved hvad Du engang havde erkjendt som rigtigt. Der boede ingen Falskhed i Dit Hjerter, ingen Svig paa Dine Læber, men Du var stedse den samme ærlige, sanddrue, ligefremme Mand, oprigtig og trofast i Ord og i Udførd. Enhver kunde trygt stole paa Dig, Enhver stolede trygt paa Dig, og Ingen blev skuffet ved Dig.

Dit Minde lever hoiagtet hos den ædle Fyrste, i hvis Haand den øverste Styrelse af denne Provinds hviler. D! klart erkjender han jo, villigen og med Glæde paa-
skjønner han det Gode og Ædle, hvor det findes. Han erkjendte visseelig ogsaa Dit Værd Du Hedengangue! paa-
skjønnede visseelig ogsaa den Trost, hvormed Du vare-
tog Dit mœisommelige Kalb, og ved hvilken Du lettede ham
Overbestyrelsen af den venlige, den yndige, den smilende
De, hvis Indvaanere vi ere, og for hvis Velis Fremme
han i saa lang en Række af Aar har draget viis og
kjerlig Omhu.

Og nu vor gode Konge — sit Folks sande Fader — han som Tid efter anden betroede Dig saa mange og saa vigtige Hædersposter, han, hvis tunge Løb det i senere Aar, nu han selv nærmer sig Uldingalderen, blev, at see saa mange af de Mænd, hvem han og Fædrene-
landet skjænkede Tillid, at vandre bort, han savner visse-
selig atter i Dig en af sine gamle prøvede Tjenere,
mindes i Dig en af Fædrelandets troe, fortjente
Mænd.

Ja! Medborgere, Fyrste, Konge, Fædreneland sørg
ved Din Baare og bevare Dit Minde i Betsignelse.

Dog med endnu langt dybere Veemod savnes Du,
med endnu langt inderligere Kjerlighed mindes Du sik-
kert af dem, til hvilke Du var knyttet med de ømmeste
og engeste Baand, der kunne sammenbinde Mennesker —
Naturens Baand.

Søbstende og Nærpaarørende have med Bedrøvelse
modtaget Budskabet, at Du ikke mere er iblandt de Le-
vendes Tal. Nogle iblandt dem ere ilede hertil, for at
bringe Dine Efterladte Trøst, for at hædre Dit Minde
ved at ledsage Dit Støv til dets sidste Hvilested.

En kjerlig Datter begræder med dyb og oprigtig Smerte
Løbet af den ømmeste Fader, hvis Glæde og Opmuntring
hun var.

En Søn, der i saa ung en Alder har erhvervet sig
Alles Agtelse, vaft saa skønne Forhaabninger, staaer for-
rigfuld ved Din Baare, sælder Veemodens Laarer ved
Din Riste. Du havde glædet Dig saa inderlig til hans
Komme — Dit længselsfulde Ønske blev opfyldt. Glæ-
den lyste af Dit Die, da Du atter saae ham sund og
karsk og med Hæder at vende tilbage til det fædrene Huus.
Lidit ahnede vi, Lidit ahnede han, Lidit ahnede Du, at
Glæden saa brat skulde vendes til Sorg, at Du saa
hurtig skulde synke af hans varme Favnetag i Dødens
kolde Favn, at han saa snart med skjelvende Haand skul-
de tiltrykke det Die som brustent, af hvilket Glæden nys
straalede. Dog Dit Minde vil omsørve ham, vil an-
spore og styrke ham, Dit Navns Arving, til at erhverve

ogsaa det Navn, som ei Fødsel, men itkun Fortjeneste kan give — det Navn, som Du efterlader — Navnet: en sand Hædersmand.

Dg nu endelig den æble Danneqvinde, som var Dit Livs kjerlige Ledfagerinde, Dine Børns sømme Moder, sit Huses og sin Kredsens milde Prydelse, hun der ei veeg fra Dit Engelseie, men som i Din sidste Sygdom, i Din sidste Stund stod ved Din Side som en trøstende Engel — hvad er det vel, der i denne Sorgens Time atter staaer ved hendes Side som en trøstende Engel, undtagen Dit Minde, Dit venlige Minde, Mindet om hvad Du var for hende, hvad Du var for dem, Herren betroede til Eders Omsorg, hvad Du var for Alle, med hvem Du stod i Forbindelse? Hvad er det vel, der i den kommende Række af Dage skal gyde lindrende Balsom i hendes saarede Hjerter, undtagen Mindet om Dit Liv og Din Wandel, der henrandt blidelig, som Herren gjorde den Stund blid for Dig, i hvilken Du hensant til den evige Hvile?

Saa hvil da i Fred hensovede Ædling! hvil ud fra Jordelivets Arbeide og Møie, dets Sorg og dets Glæde, dets Fryd og dets Smerte! slumre sødt i den stille, tause, dunkle Bolig, der efterhaanden vorder Alles sidste Bolig! Støvet kommer nu til Jorden igjen, som det var før, men Aanden kommer til Gud igjen, som gav den. Denne visse og glade Fortrosthing have vi, at Dit egentlige og høiere Væsen, Din tænkende og ubodelige Aand, er vendt tilbage til Gud, Aandernes Faber, indgaaet til den høiere Glæde og Fred. Ja! staaer Guds

Ords Forjættelse fast, at Hvo, der her var tro i det Lidet, hidsæt skal sættes over Mere, hvor fuldeligen maae vi da ikke være overtydede om, at Den, hvem Meget var betroet og som var tro i dette Meget, at han er indgaaet til sin Herres Glæde og Fred! Jordiske Venner fædde Laarer ved Din Bortgang herfra, men de Venner, Du hidsæt i de høiere, de himmelske Egne har erhvervet Dig, annamme Dig med Fryd i de evige Boliger; thi det er ikke alene her i disse forgjængelige Boliger, men visseelig ogsaa i de evige Boliger, at den Retfærdiges Ihukommelse bliver i Betsignelse.

Amen!

Tale

af

Biskop og Dr. N. Faber,

Ridder af Dannebrog.

Kjære Medchristne!

Lilgiver, at ogsaa jeg opløfter min Røst ved denne Grav! Skjenk ogsaa mig velvilligen nogle Dieblkke! I dyb Beemod søger Hjertet jo saa gjerne Lindring ved at udtale sig. Thi have vi ikke alle prøvet, at der gives Følelser, som ved deres Mængde og Styrke lægge ligesom en knugende Bægt paa det sorgfyldte Bryst! Først naar vi gennem Ord eller Laarer have formindsket dem, lindres Hjertet, og vi aande igjen lettere, friere. Hvor mange Følelser storme ikke ind paa mit Hjerter i dette Dieblkk! Den hurtige Overgang fra Liv til Død, fra jordisk Birken til Gravens Stilhed, fra en huuslig Kredsens glade Fred til den nedboiende Sorg ryster alle rede Sjælen; men naar vi stode i nær Berørelse med den Henslumrede; naar vor egen Birken, vor Gjerning ofte førte os sammen med ham; da rammes Hjertet endnu heftigere af Slaget. See, et nært Forhold knyttede mig til den Hedengangne. Mangen en Gjerning overveiedes, foranstaltedes, fremmedes ved fælleds Overlæg. Alle de i saadan fælleds Birken henlevede Timer lader Erindringen nu svæve forbi mit Blik; den frem-

stiller dem saa levende, at Hjertet fristes til at negte det sørgelige Dødsbudskab, hvis ikke denne snævre Dødens Bolig, omfattende den Hedengangnes allerede hensmuldrende Stov, spottede enhver Tvivl.

Det er dette nære og nøie Forhold, som fylder mit Hjerte med Følelser, jeg trænger til at udtale, og Synet af Eders talrige sorgstemte Forsamling opmuntrer mig dertil; thi er ikke Hjertets Beemod som et bly Varn? Kæser det Ligegyldighed og Kulde omkring sig, da trækker det sig tilbage i Husets inderste Kammer; det er som skrænmedes det for de fremmede og kolde Afsyn, som undsaa det sig for at være sin Bedrøvelse bekjendt; men seer det gjennem Diets Laare, at sorgfulde og mildt stemte Benner staae rundt omkring, da kommer det frem med Tillid, dets Lungebaand løsnes, det taler barnlig frit om sin Sorg og undseer sig ikke mere ved, at Ord og Laarer kappes om at tolke dets Smerte. Mit Hjertes Beemod seer ligestemte Hjerter trindt omkring mig; frimodigen træder den derfor frem; frimodigen opløfter den sin Røst.

Men — hvilke Ord skal jeg vælge! Den Tale, som allerede led til os Alle, har flettet en Krands af Mindeblomster og henlagt den paa den Henslumredes Grav, og hvilken Blomst skulde jeg vel kunne vælge, som ikke allerede fandtes i denne Krands! — Dog see, kjære Medkyristne! der staaer endnu een Gjerning tilbage at fuldføre. Naar vi nemlig have stædt en kjær Ven til Graven; naar Jorden dækker Støvet, da reise vi jo ofte en Miadesteen over Samme, eller heulægge en Minde-

table paa den; vi indpræge den Henslumredes Navn derpaa; men aldeles ene og nøgent sætte vi det ikke gierne; der skulde dog føies nogle Ord til Navnet; men det kan kun være faa Ord, og vort Hjerter havde saa mange, og nødigen vil det give slip paa nogen af dem; dog nødes vi dertil; vi overveie, vi forkaste, vi staae tvivlraadige, indtil vi omsider vælge. See kjære Medchristne! saaledes staaer ogsaa jeg i dette Dieblif ved denne Grav. Kirken har indviet Støvet til det sidste Hvilested; den har ved Sangens milde Toner fredet om den sidste Slummer, som en kjærlig Moder om Barnets Blund; den har gjennem sin Tjeners Røst flettet en venlig Mindekrands og lagt den paa Graven; nu bæres Mindetavlen frem; den Henslumredes Navn er indgravet i den, nogle Ord, kun faa, alligevel betydningsfulde skal min Haand tilføie; de skulde med Sandhed og Troskab give et Billede af den Henslumrede. Hvilke skal jeg vælge?

Nu vel — de Ord, som jeg sætter paa Mindetavlen under Navnet: Hans Vilhelm Cederfeld de Simonsen, de lyde saaledes: „han var en redelig **Embedsmand.**“

Betydningsfulde skulde Ordene være, og indeholde ikke disse Ord stor Betydning! Lader os først betragte Ordet: Embedsmand! Forstaae vi det rigtigt, da ligger der i Samme ikke det, som Misforstaaelse og Mis kjendelse kunne være tilbøielige til at lægge deri, som vare Myndighed, bydende Væsen, ofte vilkaarlig Befalen væsentlige Egenheder ved Embedsstillingen, og dennes Bud og Fremgangsmaade derfor at betragte som et be-

sværende Tryk, en nedsviende Byrde. O, kjære Medchristne! det vilde være sorgfuldt at kaldes Embedsmand, naar dette Navn skulde fortolkes paa en saadan Maade. Nei, en Embedsmand kalder jeg den, hvem Kongen har taget i sin Tjeneste og har betroet et Hverv, et Embede, og jeg regner hertil tre Hoveddele: a) at Embedsmanden skal kjende og ære den Herres Lov og Villie, hvis Tjener og Mand han er. b) at han skal udføre den just paa den Maade, som det er Herrens Villie. c) at han skal, naar Herren fordrer det, gjøre Regnskab for sin Embedsførelse. Betragter dog disse Dele. Hvor Meget udkræves ikke her! Fordres der ikke Indsigt i alle de Bud, gennem hvilke Herren har udtalt sin Villie; fordres der ikke i hver Sag, i hvert mødende Tilfælde at have dette høiere Bud for Øie, ære det i Hjertet; fordres der ikke indre Ridkjærhed til at bringe det høiere Bud i virkelig Udøvelse; fordres der ikke i al sin Færd og Gjerning at afprøve den Retsindighed, den Trofasthed, den Kjærlighed til Land og Borgere, hvorpaa Landets Fader selv giver alle sine Tjenere et lysende Mønster til Efterlignelse! Fordres der ikke i alle Beslutninger at handle saaledes, som det efter Guds og Kongens Lov vil kunne forsvares; fordres der ikke at holde Alt i en saadan Orden, at til hver Tid Embedsførelsen kan være klar, om den skulde undersøges. O kjære Medchristne! tænke vi os den rigtige Fortolkning af Ordet: Embedsmand, da har det en vigtig Betydning, og troer mig, ædle Venner! denne Stilling har ogsaa mange alvorlige, bekymringsfulde Dieblikke. Hvad der ikke

stemmer med den Enkeltes Ønske lægges ofte Embedsmanden til Last, hvor han dog kun havde fulgt det Bud, han skulde og maatte følge. Hans Stilling er en saadan, at Manges Blikke vogte paa den — hans Færd er af Alle rundt omkring ham underkastet en idelig Bedømmelse, og er denne altid fjærlig, er den engang altid retsfærdig?

Derfor tør jeg vel sige, at Ordet: „Embedsmand“ er et Ord af megen Betydning, baade dersom vi betragte det med Hensyn paa hvad Regjeringen fordrer af sine Mænd, som ogsaa, naar vi betragte, hvilke Fordringer Borgerne gjøre til disse, og hvad disse ere istand til at være for Borgerne.

Men føie vi nu Ordet: „redelig“ til og sige: „en redelig Embedsmand“ hvor stion og omfattende er da ikke Betydningen! En redelig Embedsmand kalder jeg den, der sætter samvittighedsfuld Stræben efter at opfylde sin Pligt allerhøiest og lader Hensyn til sig selv træde tilbage; en redelig Embedsmand er den, som i sin hele Færd erkjender, at Embedet ikke er til for ham, men han for Embedet, og derfor helliger dette sin Tid, sin Lyst, sin Kraft; en redelig Embedsmand er den, som fuldbyrder det Hverv, der blev ham betroet, med Troskab som for Guds eget Nafsyn; en redelig Embedsmand er den, som udfører sin Gjerning uden at see til Høire eller Venstre, uden at vige af fra den Vej, Pligten viser ham at være den rette, uden enten at bevæges af Gunst, af Frygt, af Gavn eller saadanne menneffelige Bevæggrunde. Hvormegen Retfærdighed, hvormegen Fasthed i Villien

hører ikke her til ufravigeligen at følge den lige Bei! Hvo er der vel iblandt os Alle, der har nogen Bestilling, Noget at forestaae, Noget at bestyre, som ikke veed, paa hvor mange Maader Andre ofte søge ved deres Ord, deres Grunde, deres Overtalelse, deres Handlemaade at faae Indflydelse paa os! Den rebelige Embedsmand staaer fast. Hans Pligt, hans Samvittighed, hans Ansvar for Gud og Mennesker holde ham fast, saa han ikke viger af fra Retfærdss Bei.

Hvor stort et Gode, hvor stor en Belsignelse er ikke den rebelige Embedsmand i sin Kreds! Han er en Stotte for alle brave Borgere; de stole trygt paa ham og ere visse paa, at det Uredelige, det Svigfulde ikke kan, ikke tør opløfte sit Hoved, at Egennyttens Anslag opdages og vises tilbage; de ere visse paa, at den Fattiges Ret for en saadan Embedsmand gjælder lige med den Riges, den Ringes med den Høies; det er som følte de Retfærdighedens Grundvold befæstet i deres Midte.

Dg nu, er Tilfredshed med Regjeringen den Kilde, hvoraf glade og velvillige Følelser udgylde sig i Underfaatternes Hjerter, hvor velsignende er da ikke den rebelige Embedsmænds Birken for selve Regjeringen! Thi hvor ærlig Nidkjærlighed værner om den Enkelte som om Alle; hvor Redelighed lader Regjeringens ædle Foranstaltninger ræffe Frugt og Belsignelse til Alle uden Undtagelse: der avler Tjenerens Redelighed Tilfredshed med Herren, og Velvillie og Kjærlighed til Konge og Fødeland opfyldte Hjerterne; men af denne Jordbund fremblomstre og modnes ædle Borgerdyder. Saaledes har

ogsaa Gud skrevet sin Kjærligheds Bud i Naturens store Lovbog; han byder sin Sols milde Straaler at bringe Jordkredsen Lys og Varme; han byder Skyens Regn at nedfalde: og disse Bud, udsprungne af evig Kjærlighed, have til Hensyn at udgyde Belsignelse over Jordkloden. Men Gud har sat Mennesket som sin Tjener til at dyrke Jorden og handle saaledes, at Guds kjærlige Bud ogsaa kunne blive til fuld Belsignelse. Vender nu Mennesket Jordens Jure med Omhyggelighed; skjerner han dens Muld, saa hver enkelt Deel kan hente rigelig Næring af Alkjærlighedens Bud; saa blomstrer Rigdoms Flor og Belsignelse frem trindt omkring; den blomsterklædte Eng, den arrige Mark, den høitkronede Skov, den rige Frugthave opløfte deres Røst til Skaberens Priis. Men er Mennesket en utro, en uredelig Vogter; bekymrer han sig kun lidt om at aabne Afgang for Solens Straaler og Skyens Regn; holder han endog begge Dele borte; freder han selve Ukrudtet, saa det vorer op, kaster Skygge og Kulde paa den ellers frugtbare Jordbund: hvor mørkt, hvor dødt og goldt er da ikke Alt! Belsignelsen forsvinder; Naturens Lovpriis forstummer, og ingen Gledessang bær Vidne om, at Herrens Kjærlighed kjendes eller velsignes.

Saa mener jeg, fjære Medchristne! at have Ret i, at de Ord: „en reuelig Embedsmand“ ere betydningsfulde, ja et Hædernavn. Og nu, skulde jeg betænke mig paa at foie just denne Hæderstitel til den Henslumredes Navn! Naar vi indgrave betydningsfulde Ord paa

Mindetablen, saa vilde vi dog gjerne sætte Ord, som Ingen skulde modsig; vi søge Ord, som ikke blot finde Gjenklang i vort eget, men ogsaa i Andres Hjerter, Ord, om hvilke Enhver maa indrømme, at de tale Sandhed. Og jeg vover — eller rettere — jeg vover Intet, idet jeg foier hine betydningsfulde Ord til den Henslumredes Navn og siger: Han var en redelig Embedsmand. Dette Vidnesbyrd lyder fra selve Tronen; oftere og paa flere Maader hædrede den Henslumrede af Landets Fader, og fra denne taus Støvet's Bolig tale flere Hæderstegn sidste Gang til os de Ord: Kongen hædrede ham som en redelig Embedsmand. Dette Vidnesbyrd lyser mig imøde fra Eder's Blikke, I Embedsmænd! som i Livet stode i nærmere eller fjernere Forhold til ham: i disse Forhold kan Grundtænkemaaden ikke skjules; kan den til en Stund være tvivlsom, tilsidst træder den dog frem saaledes som den i Sandhed er. Alt, hvad der hørte til Partiskhed, til egen Interesse, til Person's Anseelse, fandt I fjernet langt bort fra ham; Eder's Hjerter bekræftede: han var en redelig Embedsmand. I Borgere, i hvis Midte han levede, I, som have seet hans Virken nærved, I, som i mangt Anliggende taledes med ham selv, hørte hans Dom, hørte de Grundtætninger, hvorefter han dømte, I vidne ved denne Grav: han var en redelig Embedsmand. Og skulde da ikke mit Hjerte her turde foie sin Stemme til! Hvor mange Anliggender, betræffende vigtige Stiftelser over hele Stiftet, vare ikke ofte Gjenstanden for vore fælleds Dverveelser! Og naar jeg nu mindes, hvorledes han her dømte, hvor omhyggeligen han

byggede sin Dom paa Kongens i Lov og Anordning til-
 kjendegivne Billie, hvor omhyggelig han var i at drøfte
 Alt det, som her var af Bigtighed, og hvor fiern han
 var fra at lade sin Dom afhænge enten af Gunst eller
 mindste Hensyn til sig selv; saa maa jeg vel sige: han
 var en rebelig Embedsmand.

Saa være det denne Indskrift, som jeg prenter paa
 hans Mindetavle, dog ikke den, som er haard og kold,
 hvis Bund er Marmor, hvis Røst er taus; men paa
 den Tavle, som Hjertet omslutter, saa at de Ord, som
 prentes derpaa, gjentages i Hjertet, blive levende paa Le-
 ben og nu lyde som et levende Bidnesbyrd først her i
 vor Kreds, siden ogsaa fjernt, hvor vi drage hen, ja til
 Dage, fjerne efter disse.

Dg især paa eet Hjertes Tavle ønskede jeg at prente
 disse Ord saa dybt, at hverken Tidens eller Verdens
 Magt skal udlette dem; det er paa dit Hjertes Tavle,
 Du hans Søn! som her ved hans Grav har hørt de
 Ord, der tales. O hvor elskede han Dig høit! Hvor
 hang hans faderlige Die huldt og fjerligt ved dit A-
 syn, og kun med bristende Hjerte lukkede han det. Jeg
 tolker hans faderlige Bøn, idet jeg siger: Herren beva-
 re Dig; den Almægtige holde sin Haand over Dig og
 beskyerme Dig; han skænke Dig sin Belsignelse til at ud-
 folde de Forstandens og Hjertets ædle Egenheder, som
 betroedes Dig! Og som det er gavnligt og smukt, at
 Unglinger har et Maal, der kan opmuntre ham, og
 holde hans Kraft og idelig anspore ham til ny Anstren-
 gelse, saa være ogsaa dit Maal de Ord, som fattedes paa

din Faders Mindetavle. Fuldbend med Flid det academiſke Løb, hvilket Du med ſaa megen Hæder har begyndt, og naar et Embede ogſaa betroes Dig, da være det Maalet for din Stræben, at Vidnesbyrdet for Faderen kan gaae i Arv paa Sennen og udtale ogſaa over Dig de Ord: han var en redelig Embedsmand.

Affunget fra Orgelet ſtrax efter denne Tale:

Hvi krandses Lyren om med Sørgefior,
 Mens Vermodsqvad fra ſagte Strengte lyder!
 Hvad Sorg bebuder Sængens Høitids-Chor!
 Utallig Sørgefølges Veemod tyder
 Et Tab, ſom alle Stænders Smerte ſeer:
 „Vor Cederfeld er ikke meer“
 I Kammer lille
 For Smerte hviler Støvet frit og lille.

I gjæſtfrit Huus forſtummed' Stæden nu
 Dg veeg fra ædle Huſtru, Søn og Datter.
 Til Himlen ſtiger Bøn af ſorgfuld Hu:
 I Salighedens Hjem engang at ſees atter,
 Mens trindt det lyder fra hver enkelt Stand:
 „han var en ærlig Kongens Mand“
 Dg Wandringſtaven
 Med diſſe Ord nedlægges brude i Graven. *)

*) Diſſe Vers, ſom af Hr. Muſiklærer Fr. Goerſom vare ſatte i Muſik, bleve fra Orgelet affungne ved et Chor af Damer og Herrer.

Versene ere af Biskop Faber (Andreas Cæſfelds Dag og Reize Journal VI, 159).

